

הספד לאורי

אורי האהוב!

כשהתיישבתי להפרד ממך במילים, נזכרתי שכתבתי לך ברכה ליומולדת 50. הלכתי וקראתי אותה וכמה הוקל לי שראיתי שבעצם הספקתי להגיד לך הכל ובאופן ישיר בפניך, דבר שהרבה פעמים אנחנו מצטערים שלא הספקנו לעשות.

בברכה ההיא שמטבעה הייתה אופטימית וחגגה את החיים, דברתי על כל הטוב שזכיתי לו בהכירי אותך אבל בעצם, כך גם אני רוצה לזכור אותך וכך גם להפרד ממך. נכון, עכשיו הכל עצוב וטרי והבור שנפער ממאן להסגר, אבל זה רק חלק אחד מהאורי שאני כל כך מכיר ואוהב. החלק השני הוא שבסופו של דבר ולמרות שחייך נקטעו באיבם, חיית את החיים כמו שרצית וידעת להוציא מהם את כל הטוב שהיה בהם. תמיד ראית את הצד היפה והאופטימי, גם ברגעים הקשים. אני בוחר לזכור אותך כמו שאתה מופיע באותה הברכה ולכן כשאני כותב עכשיו, אני יושב איתה פתוחה מולי.

הזכרון הראשון שלי ממך הוא מהגבעות של הגיבוש בחצרים, שם הכרנו לראשונה. למרות שלא היינו ממש ביחד, ולמרות הזכרון החלש שלי, מכל האנשים שהיו שם, זכרתי דווקא אותך. בלטת מעל כולם במראה השונה שלך, האבהי והקורא להכרות ואני לא יודע אם כולם הרגישו כך כלפיך, אבל אני ממש מייד הרגשתי רצון חזק להתחבר אלייך.

מצד אחד הספקת ב 43 השנים שעברו מאז המון. קורס טייס וצבא, טיול גדול בדרום אמריקה, לימודים לתואר ראשון ובגיל מבוגר יותר תואר שני, הצלחה גדולה בקריירה, בעסקים, ביזמות עם חזון, מספר חברות שנהלת, הקמת מפעלים. אין סוף טיולים בארץ ובחו"ל, פעמיים חלית והתמודדת ומעל הכל בנית בית בו גידלת עם רויטל משפחה נפלאה עם איתי, עומרי וגל הנהדרים.

אבל מצד שני, השנים טסו לכולנו במהירות אדירה. אי אפשר להאמין שהן חלפו כל כך מהר ובשבילך גם נגמרו בטרם עת. זו גם הייתה ההרגשה שלך. הרגשנו שהתחלנו את החיים רק אתמול בבוקר, שאנחנו עדיין צעירים ומסוגלים להכל רק עם המטען והניסיון המצטבר ושבפנים אנחנו בעצם אותם נערים צעירים ומלאי אנרגיה. לרגע לא רצית להפסיק אבל בשנים האחרונות, המחלה הארורה הפסיקה לך דבר אחרי דבר.

אורי: היית חלק ענק מחיי. כמות הזמן שהעברנו יחד הייתה עצומה. שבועות על שבועות הסתובבנו באין סוף מקומות בעולם. כל פעם בוחרים יעד ונוסעים אליו אבל בדיעבד, היעד לא ממש היה חשוב. מה שהיה לי חשוב וכיף זה להיות איתך ימים שלמים בשיחות אינסופיות על כל דבר שבעולם. על פוליטיקה והסטוריה, על גאוגרפיה, ביולוגיה ואבולוציה, על חברות, יזמות, עסקים, השקעות. על הקיבוצים ועל חברים ואנשים בכלל, על הילדים והמשפחה. על החיים!

לא הדיבור היה העיקר אלא השהייה יחד. למדתי ממך המון. הדרך בה נגשת לאנשים, מייד אותה הרגשה שהייתה לי. כולם רצו להיות איתך ולידך, אם זה היה בפיליפינים או בגואטמלה. בכל מקום. תמיד ידעתי שרגע אחרי שאנחנו עוזבים מקום, הם יזכרו אותך. היה בך איזה מגנט שהיה הרבה מעבר לשפה ולמילים. המתנינות, האבהות, ההבנה, ההתחברות, כל זה היה בשבילך הכי טבעי.

בטיול האחרון שלנו בפיליפינים בשנת 2015, הלכנו יום שלם לכפר על ראש גבעה, אליו ניתן להגיע רק ברגל ובו יושבת המכשפה הבתולה בת ה-83, בעלת הסגולות העל טבעיות, שעושה

קעקועים בשיטות של פעם עם מחט ידנית ודפיקות קטנות עליה. בחרת לקעקע על הכתף, את ראשי התיבות של שלושת ילדיך בשפה הפיליפינית העתיקה אליבאטה.

וגם בארץ, כל שבוע ניסינו להפגש לאיזה ארוחה טובה במסעדה בתל אביב, לפגישה עסקית כזאת או אחרת, לפעמים למפגשי משפחה ועוד ועוד. דברנו גם המון בטלפון על כל נושא שהטריד את אחד משנינו או שהיינו עסוקים בו. כל כך למדנו לסמוך ולאהוב להיות ביחד שהתפתחה ביננו הבנה מוחלטת. כך גם לקחת אותי איתך להתייעצויות עם רופאים מוזרים ומבלבלים כדי שיהיה לידך "ראש אנליטי" שיוכל להתמודד ללא מעורבות הרגשית שאתה ורויטל חוויתם, אבל איך אפשר היה להיות ללא מעורבות רגשית?!

אשרי שזכיתי לחבר כזה. ומה שהיה כל כך יפה אצלך שלא הייתי היחיד. בצורות שונות, עם כולם היית ככה. אני תוהה כמה אנשים היו יכולים לכתוב את מה שאני כותב בניואנסים כאלה ואחרים ואני יודע שהמון. זה מראה איזה איש מיוחד היית והיכולת המופלאה הזאת, אפשרה לך להנות קודם כל מהאנשים שסביבך וכל כך אוהבים אותך.

אני ממאן להפרד. כן, היה לי את כל הזמן שבעולם להתכונן אבל לעולם לא תעזוב אותי. אין לי ספק שכל יום תהיה איתי מעכשיו ועד עולם. בכל דבר שאעשה, תמיד תהיה מטר מאחורי ותלחש לי באוזן איך להתנהג ומה לעשות ותחייך חיוך קטן. אני כל כך מצטער שאתה לא תהיה שם כדי שלא רק אתה תהיה איתי אלא גם אני אהיה איתך.

ולרויטל והילדים, כמה שהאבידה שלי קשה, שלכם פי אלף. איך אפשר בכלל לחשוב לחיות בלי אורי? בלי הנוכחות הממלאת והמחבקת? אני משוכנע שהוא ימשיך להיות גם אתכם ולמלא אתכם בהשראה האדירה שלו.

אורי, סבלת המון. כל כך כאב לראות אותך לא יכול לחיות את הנפש הצעירה שעדיין הייתה לך, לא מסוגל ללכת, לטייל, לעשות ספורט, לעבוד ובסוף אפילו לחשוב בצורה צלולה. ממש הרגשתי לפעמים כאב פיזי בשבילך. אבל לא ויתרת בשום שלב. כל מה שיכולת ניסית להמשיך ולעשות ולעיתים קרובות גם הצלחת להרוויח עוד יום עבודה, עוד בילוי עם המשפחה או החברים, עוד שיחה, עוד מפגש.

אהבנו אותך יום יום וכך נמשיך. המקום בו נולדת וכל כך היית קשור אליו, הוא המקום בו בחרת שיהיה הקבר שלך, אבל יהיה לך גם מקום נוסף, קטן, שיראה לגמרי אחרת, יותר כמו גומחה עם מנורה קטנה ועם סוללה שאף פעם לא תגמר. המקום הקטן הזה ישכון בתוך כל אחד שהכיר אותך וגם בי שזכיתי להיות חלק מזה.

יאיר